

Arrest

nr. 192 389 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Telly MOSKOFIDIS en van advocaat Thomas SCHREURS, die loco advocaat Edda Matteredne verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 juni 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoeker op 30 mei 2017 in Slovenië werden geregistreerd in het kader van een asielaanvraag.

1.3. Verzoeker wordt in het kader van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening) gehoord op 3 juli 2017.

1.4. Op 11 juli 2017 richten de Belgische overheden een overnameverzoek aan de Sloveense overheden in toepassing van artikel 18, lid 1, (b) van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 24 juli 2017 stemmen de Sloveense overheden uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker.

1.6. Op 24 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Hiertegen werd een beroep tot schorsing en annulatie ingediend. Op 19 september 2017 wordt een verzoek ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing.

1.7. Verzoeker verblijft in het opvangcentrum Arendonk.

1.8. Op 13 september 2017 neemt de gemachtigde een verwijderingsmaatregel, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarvan verzoeker op 14 september 2015 in kennis wordt gesteld. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

*naam: **Ahmadzai***

*voornaam: **Hasibullah***

*geboortedatum: **23.08.1995***

*geboorteplaats: **Safe Sang***

*nationaliteit: **Afghanistan***

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 24.08.2017

(bijlage 26 quater van 24.08.2017).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Op 20.06.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 24.08.2017 nam België een beslissing tot weigering van verblijf met

een 24.08.2017 aan betrokkene betekend.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de

reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te

verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene vanaf 20.09.2017 ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Van De Voorde A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1), (3)

Brussel, 13.09.2017"

1.9 Het is naar aanleiding van deze verwijderingsmaatregel dat het verzoek tot voorlopige maatregelen wordt ingediend. Verzoeker dient ook op dezelfde datum voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de verwijderingsmaatregel van 13 september 2017.

1.10. Bij arrest nr. 192 388 van 21 september 2017 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en de vordering tot schorsing ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit is vastgehouden en dat op 19 september 2017 is vastgesteld dat verzoeker met onbekende bestemming is vertrokken uit het opvangcentrum Arendonk.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 13/2016 van 27 januari 2016 heeft geoordeeld dat artikelen 39/82, §4, 2de lid en artikel 39/85, §1, 1ste lid *“niet uitsluitend betrekking [hebben] op de vastgehouden vreemdeling, maar op de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of een terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Zulks wordt bevestigd door de bewoordingen « in het bijzonder indien hij is vastgehouden » (artikel 5) of « in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden » (artikel 7), wat niet uitsluit dat ook de niet-vastgehouden vreemdeling wordt beoogd. Bijgevolg kan, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, uit de voormelde bepalingen niet worden afgeleid dat zij enkel van toepassing zouden zijn op vreemdelingen die worden vastgehouden”* (B.12-B.13).

Het gegeven dat verzoeker niet werd vastgehouden en ondertussen is vertrokken uit het opvangcentrum Arendonk, *“doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker – wanneer of indien hij gevat zou worden - op basis van de thans bestreden beslissing onverwijld gerepatrieerd zal worden. Hij heeft aldus wel degelijk belang om hic et nunc zijn rechten op verdediging te laten gelden in het kader van een vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid”*, zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt.

De verwijderingsmaatregel van 13 september 2017, die aan de verzoeker werd betekend op dezelfde dag, maakt dat zijn verwijdering imminent is nu deze beveelt dat verzoeker *“vanaf 20.09.2017 ter beschikking moet worden gesteld van dienst Vreemdelingenzaken”* en in het administratief dossier zich in een mail van 14 september 2017 van de Dienst Vreemdelingenzaken – Sefor aan de lokale politie Kempen Noord-Oost (PZKeno) bevindt waarin wordt vermeld dat verzoeker verblijft in het centrum van Arendonk in het kader van de “Dublinprocedure Slovenië” en wordt gevraagd: *“Gelieve betrokkene op donderdag 21/9 te komen uithalen en over te brengen naar de luchthaven van Zaventem. De uithaling is voorzien tussen half 7 en 7:00 uur. De vlucht is voorzien om 10:00uur. Mijnheer moet ongeveer 2 uur voor de vlucht aanwezig zijn op de luchthaven.”*

Ter terechtzitting verduidelijkt de verwerende partij dat er nog steeds een titel is op basis waarvan verzoeker onmiddellijk kan worden vastgehouden en overgedragen aan Slovenië. Dit blijkt ook uit het administratief dossier waar in een interne nota van 19 september 2017 kan worden gelezen dat de overdrachtstermijn in overeenstemming met artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening werd verlengd van zes naar achttien maanden en wordt gestipuleerd *“Indien betrokkene wordt aangetroffen op het Belgische grondgebied dient betrokkene overgebracht te worden naar een gesloten centrum met het oog op verwijdering naar Slovenië.”*

In het licht van deze elementen, treedt de Raad verwerende partij bij dat ongeacht de afwezigheid van vasthouding en “*ongeacht de ontsnapping van verzoeker uit het gesloten centrum (...) aan de voorwaarde van de dringende noodzakelijkheid [is] voldaan*”.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking

mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 27 van de Dublin III-verordening juncto artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 18 van de Dublin III-verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen en uit de Dublin III-verordening manifest ten onrechte voorhoudt dat hieruit zou moeten afgeleid worden dat Slovenië bevoegd zou zijn om verzoekers asielaanvraag te behandelen. De gemachtigde stelt ten onrechte dat Slovenië bevoegd zou zijn op grond van artikel 18, lid 1 (b) van de Dublin III-verordening. Verzoeker betwist namelijk uitdrukkelijk dat hij in Slovenië een asielaanvraag heeft ingediend.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2013 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: Opvangrichtlijn), juncto de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat uit de informatie waar verzoeker en Dienst Vreemdelingenzaken over beschikken, blijkt dat de omstandigheden omtrent opvang en asielprocedure in Slovenië zeer erbarmelijk zijn. Om dit te staven, citeert hij twee nieuwsberichten.

De Raad treedt verwerende partij bij in de vaststelling dat deze middelen in wezen gericht zijn de beslissing van 24 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dezelfde middelen werden aangehaald in de daartegen gerichte vordering tot schorsing die door het verzoek bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen versneld werd behandeld. Deze middelen werden besproken in arrest nr. xxx van xxx en niet ernstig bevonden. Het volstaat te verwijzen naar wat werd besproken in arrest nr. xxx en daarbij aan te stippen dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing onontvankelijk zijn (RvS 12 januari 1999, nr. 78. 055).

3.3.2.2. In het eerste middel voert verzoeker ook de schending aan van artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM. Hij betoogt daarbij dat de bestreden beslissing stelt dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het vorig bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2017 (bijlage 26quater), terwijl die beslissing hem dertig dagen tijd geeft om het grondgebied te verlaten. Hij benadrukt dat eenieder recht heeft om vrij te zijn en dat hij niet eens de mogelijkheid heeft gehad om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat het betoog van verzoeker feitelijke grondslag ontbeert. Uit het administratief dossier blijkt dat in de beslissing van 24 augustus 2017 een termijn van 10 dagen werd gegeven om zich aan te bieden bij de bevoegde Sloveense autoriteiten. Er is geen sprake van een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen.

In de bestreden beslissing kon dan ook terecht worden vastgesteld dat *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 24.08.2017 (bijlage 26quater van 24.08.2017)”*. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot 18 september 2017 nog steeds in België verbleef, met name in het opvangcentrum te Arendonk. De bestreden beslissing werd genomen op 13 september 2017, datum waarop de vrijwillige vertrektermijn van 10 dagen ruimschoots overschreden was. De gemachtigde kon dan ook terecht in het kader van de bestreden beslissing op basis van artikel 74/14, § 3, 4° beslissen om verzoeker geen vrijwillige vertrektermijn te verlenen. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verder is het motief verder pertinent en draagkrachtig en volstaat het om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op eerste gezicht niet aangetoond. Verder merkt de Raad op dat verzoeker geenszins verduidelijkt op welke wijze dit motief in de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikelen 2 en 3 van het EVRM. Een schending blijkt prima facie niet.

In zoverre verzoeker zich beroept om zijn recht op vrijheid, merkt de Raad op dat verzoeker niet wordt vastgehouden en dat elke kritiek tegen een vrijheidsberoving, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen zulke beslissing. Het middel in zoverre het betrekking heeft op artikel 5 van het EVRM is onontvankelijk.

3.3.2.3. De drie middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, in geen van hun onderdelen ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES